

11. díl GO WEST AGAIN!

Oatman Highway je plná prudkých stoupání, ale také úchvatných výhledů na Black Mountains

III. redakční výprava na legendární Route 66

Naše putování po šestašedesátce se pomalu blíží k závěru. Před námi je poslední z osmi států – vysněná Kalifornie – a úplný konec trasy na molu Pier v Santa Monice. Čeká nás přejezd Mohavské pouště a návštěva světoznámého Roy's Cafe v Amboy. Poslední šestašedesátkové dny si chceme užít na plné pecky!

Neděle 2. září 2018. Silnice z Cool Springs do Oatmanu, vedoucí až k hranicím Kalifornie, nese honosný název Oatman Highway. Všem novodobým roadies tak názorně

demonstruje, po jakých „dálnicích“ se jezdilo v dobách vzniku Route 66. Úzká horská silnice s množstvím limitujících převýšení dokáže pěkně potrápit hlavně starší pekáče, protože teplota často překračuje 40 stupňů ve stínu, který

Cadillac Sedan DeVille Flattop 1959 „Rusty“
Darek, Kuba a Petr

Cadillac Sedanette 1949 „Doctor“
Marek, Martina, Klárka a Barča

Pontiac Catalina Coupe 1970 „Catherine“
Milan a Filip

Teplota nad 40 °C ve stínu znamená hodně přes padesát na slunci. Jízda s otevřenou kapotou Rustymu pomohla!

Oslíci jsou zvědaví až běda. Loudí něco k snědku, vlezou klidně do hospody a nakouknou i do auta

tu ale nenajdete. Kdybyste si lehli na rozpálený asfalt, pravděpodobně by se vám přiškvařila kůže. Tenhle úsek by Doctor, kterého jsme museli nechat ve Vegas, jistojistě nezvládl. Naš

Nezastavit v pouštní oáze by mohl jen blázen. Najah's Desert Oasis v Essexu nabízí všechno, co potřebujeme, a navíc má příjemnou obsluhu

Před sto lety se tu těžilo zlato. Dnes má kdysi rušný Oatman pouze 128 stálých obyvatel a k tomu několik stovek oslů, kteří si oblíbili turisty a dávají jim to najevo

Rusty začíná mít také problémy a jeho motor občas vynechává. Eko-liho-benzín se v horku rychleji odpařuje, a to se našemu starému silničnímu bardovi nelíbí. V jednom z prudkých kopců už to Rusty nedává a jeho motor zhasíná. Pod kapotou je pekelná výheň, všechno pálí, na nic se nedá sáhnout... Když se nám po půl hodině podaří Rustyho oživit, pokračujeme dál do kopců s otevřenou kapotou a před sebe se

díváme jen nízkým průzorem. Překvapení protijedoucí řidiči nechápavě zírají. Pro nás bylo ale důležité, že to pomohlo, Rusty se uchlátil a my se s ním vyškřábali až nahoru, odkud jsme už jen sjížděli do Oatmanu. Bývalé zlatokopecké městečko tvořilo kdysi důležitou spojnici mezi arizonským Kingmanem a kalifornským Needles, samozřejmě na trase staré dobré šestašedesátky. Dnes je turistickou atrakcí se stády oslů,

Ceny benzínu a nafty na historickém poutači v Amboy jsou několik let stejné...

... a souhlasí se skutečnými cenami na stojanech. Galon Regularu je za 4.99 USD, za Premium zaplatíte 5.39 USD a galon nafty vás tu bude stát 5.21 dolaru. Výhled do Mohavské pouště – k nezaplacení!

kteří, jak to vypadá, tu mají stejná práva jako lidé. Stojí vedle nás ve frontě na zmrzlinu, a poté nám za hlasitého hýkání dělají doprovod až do restaurace. Pokračujeme dál po Oatman Highway a blížíme se k Topocké zátoce Ztraceného jezera Lost Lake. Jedeme typicky šestašedesátkovou krajinou, kde silnice vede souběžně s železnicí. S mašinfírou na sebe trúbíme a máváme. Přesně to jsou ty okamžiky, které chcete zažít!

Po napojení na Interstate 40 a přejezdu řeky Colorado, míjíme velkou ceduli Welcome to California. Dnes končíme v Needless a hledáme nocleh. Krásný motýlek za 50 dolarů je bohužel zavřený. Chvilí aspoň posloucháme osmiválcové čluny, které se vedle něj prohánějí po hladině Colorado. Jediný volný motel je Desert Mirage, a je to velké zklamání. Indický majitel se holedbá, že má čisté pokoje a dobré ceny, ale je to těž, jako věž. Za usmlouvaných 92 dolarů (původně chtěl 120!) spíme na špinavých postelích, ručníky nevábně páchnou a klimatizace drnčí jak v Hitchcockově hororu. Tenhle motel určitě nedoporučujeme! Máme najeto 2.762 mil.

Pondělí 3. září 2018. Vstáváme v 7 hodin. Martina celou noc nespala, protože se jí vedle postele proháněli šváby. Na recepci je pusto, a tak aspoň necháváme majiteli na dveřích nelichotivý vzkaz. Slunce hned od rána ukazuje svou sílu a je jasné, že dnes bude pěkné horko. Před sebou máme Mohavskou poušť a jízdu po Goffs Road, která tvoří starou původní trasu R66. Vedle patnáct mil dlouhé silnice vede po celé délce železniční trať. Tyhle úseky si užíváme nejvíc, dnes ale šilháme hladu a taky by se hodil čerstvý led do chladniček, ze kterých jsme už jen vylili vodu. Všechny naše potřeby uspokojuje pouštní oáza Hi Sahara (Najah's Desert Oasis) s velkým parkovištěm a příjemnou obsluhou. Všechno je tu dražší, ale to nám vůbec nevadí. Shop i restaurace jsou kvalitně ozvučené a hraje tady skvělá rocková muzika. Při odjezdu se dáváme do řeči se starší dámou, která si se zájmem prohlíží Rustyho a nápisy na jeho karosérii. „Vy opravdu jedete až z Chicaga?“ Když jí odpovíme: „Ano, jasně!“, plácne si s námi dlaněmi. Jedeme dál na západ, do cíle nám už zbývá jen necelých 250 mil. Předjíždíme nový RAM 3500 Heavy Duty s jachtou na traileru. Bílý mastodont s Cumminsem a tuplákama si vyublává na pohodu a jeho řidič nás zdraví.

Posádka Doctora Cadillaka jede už druhý den v nenápadném Fordu Focus. Drží se za námi opodál a na Márovi, Martině i Klárce s Barčou je poznat, že jejich živočišnost a nadšení jsou pryč. Dnes s odstupem dvou let Mára vysvětluje:

„Ztráta identity R66 tam byla opravdu velká. Všechno se změnilo, jakmile jsme opustili Doctora a sedli do Focusu. Najeli jsme na takový ten sterilní mód, už nás to tak nebavilo, i holky přestaly sbírat razítka do svých deníčků.... Jak jsme přesedli do moderního auta, začali jsme vnímat věci okolo nás úplně jinak; ticho, klimatizovaný výhled, ale bez všech těch zvuků, bez vůní, bez emocí... Bylo to podobné, jako dívat se v kině na plátno. Už jsme šestašedesátku nežili, jen jsme po ní jeli,

V okolí motelu se povaluje pár vraků, v opuštěných bungalovech jsou aktivistické rekvizity z údajného natáčení. Roy's Cafe se za dobu své existence objevilo v mnoha reklamách a spotech, jako třeba pro firmu Lucas Oil z roku 2013

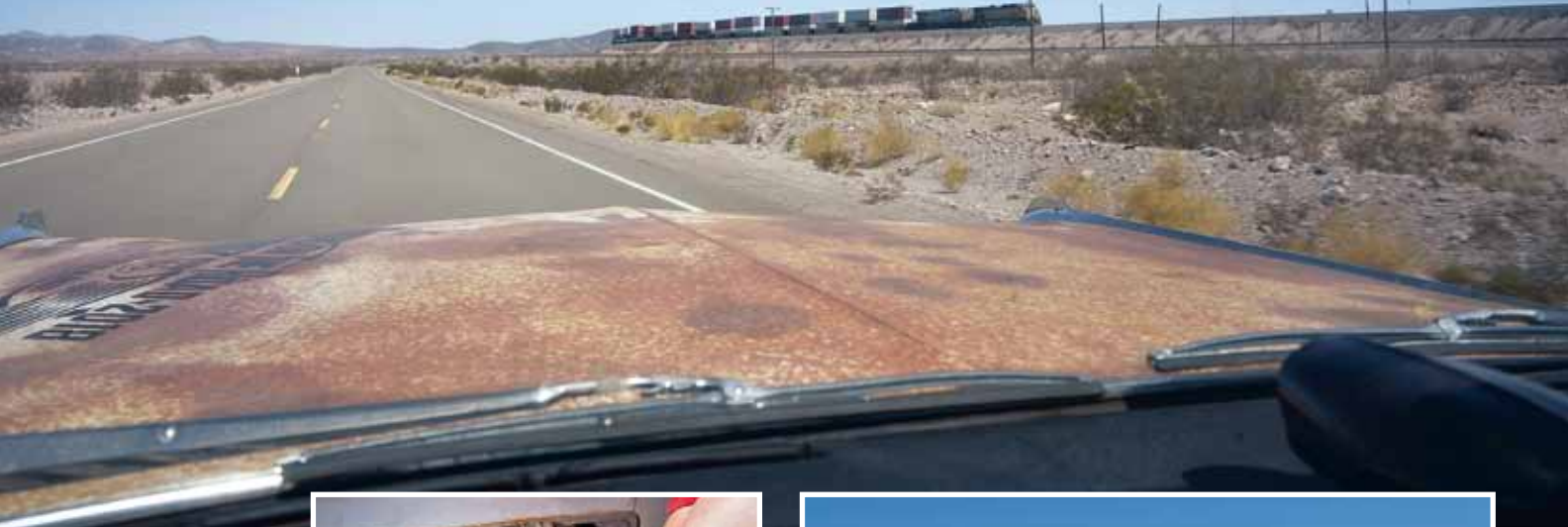
bez nostalgie a se vzpomínkami na ty hory krásných problémů s Doctorem.“ A co z toho vyplývá? Když si chcete šestašedesátku užít naplno, musíte jet ve starý káře!

Roy's Motel & Cafe založil Roy Crowl v roce 1938, tedy v éře největší slávy Route 66. Od té doby prošel podnik mnoha vzestupy a pády. Nyní, v dobách renesance historické Route 66 se jeho sláva právem vrací. Na obrázku je nejfotografovanější cedule světa ještě v podobě, v jaké jste ji mohli vidět po mnoho desetiletí. Před rokem, 17.11.2019 byla nově natřena a opatřena novým neonovým podsvícením

National Trails Highway nás uchvátí tak, že jsme ji museli nafilmovat. Pár záběrů z dronu najdete ve videu na konci článku

Proražená pneumatika nás na chvíli zastavila, abychom si poslechli, jaký bohovský klid je v Mohavské poušti. Tire repair ve spreji nepomohl, rezerva ano

Dva sedí a natáčí, jeden stojí a fotí, dva opravují. Darek s Márou jsou po několika dnech klidu znovu ve svém životě. Výměna kola trvala pár minut...

Slavné Bagdad Cafe dostalo název podle německého filmu z roku 1987. Otlučený zelený pult z umakartu, do hloubky osahané dveře, strop s vlajkami a stěny pokryté stovkami papírků se vzkazy... To je Bagdad Cafe

Původně to měla být pštroší farma, ale náklady na hloubení studny pro plánovanou velkou spotřebu vody byly neúnosně veliké. Dnes je okolí Bagdad Cafe typickým obrázkem staré dobré šestašedesátky

Každý, kdo přijede do Bagdad Cafe chce mít někde svůj otisk. Najdete tu stovky popsaných papírků a okna zcela polepená samolepkami automobilových firem, klubů a gangů. Kamarádi amerických křižníků, Chrom&plameny a Český klub majitelů amerických automobilů tady byli samozřejmě také

proběhlo natáčení nějakého dokumentu a tohle jsou pozůstatky rekvizit. Po zadání sloganu dry-lab2023 z jedné z cedulí do vyhledávače, je nám vše jasné! Bereme benzín, kupujeme pohlednice, dáváme překapávanou kávu a pokračujeme dál. Trasa z Amboy po National Trails Highway je fantastická a vede opět souběžně s železnicí. Tenhle úsek máme už dlouho vytipovaný pro natáčení dronem. Jen je třeba počkat na vlak. Ten nás svým hlasitým houkáním upozorňuje ani ne za půl hodinky. Vše je nachystáno, Kuba vypouští dron a my jedeme současně s vlakem a točíme (záběry jsou ve videu na konci článku). Absolutní šestašedesátkovou pohodu nám kazí až rána a přerušovaný sykot. Prorazili jsme pneumatiku o kus ostrého podlahového plechu, který se válel na silnici a nebyl vůbec vidět. Zkousíme „tire repair“ ve spreji, ale říká je moc velká. Sundáváme rezervu ze střechy a Darek s Márou jsou zase ve svém životě. Od té doby, co

s námi nejede Doctor, jim to prý už scházelo. Po minulých neblahých zkušenostech z roku 2015 si tentokrát Bagdad Cafe spravuje reputaci. Nebo-

jíme se dát si i něco na zub a docela to ujde. I tak se domníváme, že podnik s takovou historií má na mnohem víc. Tuny nostalgie tady prostě

Los Angeles je po New Yorku druhým největším městem USA. Aglomerace L.A. je obrovská, takže když bydlíte třeba v Pomoně a jedete na pláž do Santa Moniky, máte to rovných 50 mil cesty! Pro lepší představu je to stejné, jako kdyby Praha končila až v Ústí nad Labem

Věříme, že film *Forrest Gump* viděl každý, a proto taky každý ví, co znamená název restaurace *Bubba Gump Shrimp Company*

Molo Santa Monica Pier je oblíbeným místem a ruch na něm neutichá ani večer

cítíte z každého papírku přilepeného na stěnách a dveřích.

Amerika je plná fantastických okamžiků. Teď právě potkáváme motorkáře na triku, který si vzadu na nosiči veze invalidní vozík. Máváme na něj a ukazujeme, že je jednička. Takhle se plní sny! Už stopadesát mil před Santa Monikou je ucpaná dálnice. Lidé se vrací z výletů, které podnikli o svátcích. Na traffic v L.A. si budeme muset zvyknout. Ve vedlejším pruhu stojí dva týpci v Bentleyi a ptají se, jestli jim prodáme Cadillaka. Neprodáme, Rusty není na prodej! Dvacet mil od Santa Moniky už je cítit oceán. Teplota klesla

Obyvatelé L.A. jsou už zvyklí na každodenní traffic ve čtyřech i šesti proudech. Dostat se z východního předměstí k oceánu trvá třeba i několik hodin

Jsme v cíli všech cestovatelů po šestašedesátce, kteří zvolili ten správný směr z východu na západ. Chicago, náš výchozí bod, je odsud vzdálený 2.448 mil

ze 40 na 29 stupňů, a to se Rustymu líbí. Skladba vozového parku L.A. může být na první pohled velkým zklamáním, jezdí tu spousty Acur, Toyot, Lexusů, Kii a potkáte tady dokonce i ryze

čínská auta. Naštěstí je tu ale pořád dost bláznů do pravého amerického železa, a tak můžeme sledovat několik nazvedaných pickupů, jak se prohání po highwayi před námi. Na molo Santa Monica Pier přijíždíme až za soumraku. Večerní ruch na břehu Pacifiku je úchvatný, lidé tu korzují dlouho do noci a molo je místem nejrůznějších setkání. To zažíváme i my, když se konečně potkáváme s druhou částí výpravy Milanem, Filipem a jejich Pontiakem Catherine. Společné focení pod totemem Santa Monica 66 End of the Trail je samozřejmostí. Po projetí deseti států a více než tří tisíc mil jsme v cíli! Jdeme si

opláchnout nohy v oceánu a potom nás čeká večere v Bubba Gump. Při čekání na volný stůl lovíme na bookingu ubytování. Tentokrát chceme něco v centru L.A. a to se nám i daří. Volné pokoje má Motel 6 pár kroků od Hollywood bulváru. K hotelu přijíždíme až pozdě večer. Naše auta vzbuzují zájem u dvou mladých holek. Nechtějí věřit tomu, že jsme s nimi přijeli až z druhého konce USA a fotí se u zadního blatníku s nápisem „From Chicago to Los Angeles“. Když se jich ptáme na Route 66, neví vůbec o čem je řeč, nikdy o ničem takovém neslyšely.

Zajet do podzemních garáží je docela problém, Rusty má utahaná péra, a i po vyložení všech zavazadel sedí na šikmém betonovém nájezdu. Sílou vůle i svalů se to nakonec podařilo... Máme najeto 3.102 mil.

Úterý 4. září 2018. Neustálé houkání policejních sirén vás hned po probuzení ujistí, že jste v centru L.A. Darek s Márou jedou na letiště vrátit Focuse a půjčit dodávku, do které se ve-

Tři tisíce mil, jeden měsíc a šestnáct hodin denně udělá z vás a auta ty nejlepší kamarády. Rusty a jeho poslední chvíle na americkém asfaltu...

Milan a jeho Catherine v té nejintimnější chvíli: loučení před plavbou

jde celá naše 12tičlenná výprava i se spoustou zavazadel. Já s Milanem vezeme Rustyho a Catherine do přepravní společnosti, která je naloží do kontejneru a odveze do přístavu. Společnost sídlí v Paramountu, kde máme zároveň všichni sraz. Když přijíždí Darek s Márou v GMC Savana, máme obrovskou radost! V žádné půjčovně zatím Savana ani Express nebyl volný a do Transita nebo Ducata se nám vůbec nechtělo. GM je dnes již jediný výrobce klasických amerických vanů a doufáme, že jím zůstane. Nastává loučení s našimi čtyřkolovými partáky. Parkujeme je do řady vedle dalších pokladů, připravených

Rusty odjíždí do přepravní společnosti a v pozadí už čeká náš nový americký čtyřkolový kámoš, který nás všechny dopraví do San Francisca a cestou nám ukáže Sekvoje, Yosemite a Sierru Nevadu

na cestu do Evropy. A Doctor? Ten je někde na traileru mezi Las Vegas a L.A. a sem za svýma kámošema dorazí každým dnem. Tímto okamžikem končí naše cesta po Route 66 ve starých klasických amerikách. Čeká nás zbytek trupu - cesta GMC Savanou do San Francisca, odkud za necelý týden odlétáme zpátky do Evropy. Trasu do Friska tentokrát nevolíme po pobřeží Pacific Coast Highwayi, ale přes parky a pohoří Sierry Nevady. A o tom bude příští poslední díl našeho dvouletého seriálu.

Text: Petr Bellinger

Foto: Petr Bellinger, Martina Klimešová Štrofová ...pokračování příště

GMC Savana Extended 2016 bude naším domovem na kolech v následujícím týdnu

Řady klasiků i novějších amerik připravené na export do Evropy

